

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἰστὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἰστὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἰστών φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆός μας μὴ δακάρῃ.

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοστὴ ἑβδόμη,
ἀπὸ Συμβούλους ἡγέμισαν οἱ δρόμοι.

Τέσσαρα κι' ἑβδομήντα κι' ἀκόμη ἑκατόν,
τρεχάματα Δημάρχων μὲ τῶσον πυρετόν.

Βιογραφίαι μερικῶν Συμβούλων μας Δημοτικῶν.

Γιωργαντᾶς, ψηλόλιγνος, πρὸς δὲ καὶ παντοπώλης,
ποῦ τὸν γνωρίζει σύμπασα τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις.

Καραβαρζώτης, ἔμπορος καὶ κτηματίας ντοῦρος,
μελαχρινός, κοντόχοντρος καὶ Ἀθηναῖος πούρος.

Ἀγγελος Κομιτόπουλος, ἀντάμης καὶ γλυκὺς,
πρῶν ἀνθυπομείραρχος τῆς χωροφυλακῆς.

Στεφάνωρ, κράσεως λεπτῆς κι' ὀλίγον ντιλικάτης,
καὶ εἰς πολλοὺς γνωστότατος ὥς πρῶν διπλωμάτης.

Πι Κυριακός. — Περὶ αὐτοῦ γνωρίζουν αἱ Ἀθῆναι,
γιατὶ εὐτύχησε ποτὲ καὶ Δήμαρχος νὰ εἶναι.
Ἄλλ' ἐδιώχθη ἀπηνῶς ὑπὸ ἀγρίας μοίρας
καὶ ἀπὸ Δήμαρχος κι' αὐτὸς κατήντησε κλητῆρας.

Νι Μακρῆς, ἔμπορορράπτης, ὅπου τὰ ἐξήντα φθάνει,
καὶ μὲ πίστωση ποτὲ τοῦ πανταλονι δὲν σοῦ κάνει.

Ὁ Μήλας, ἐπιπλοποιός, γνωστός εἰς τὴν Ἑλλάδα,
καὶ δόσηλπος φιλόσοφος μὲ ἄσπρην γενειάδα.

Νικήτας, νέος εὐχαρὶς κι' εἰς ὅλα καλομοίρης,
καὶ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ δ' οπητονοικοκύρης.

Νι Πιριτζᾶς, γνωστότατος, ὅλος ζωὴ καὶ χάρις,
ὡς ἔγγιστα μεσόκοπος καὶ Τηνιακὸς τσαγκάρης.

Πετρόπουλος, μπακάλης εἰς τὸ παλὸ παζάρι,
ὅπου πουλεῖ καθένα γιὰ πράσινο χαβιάρη.

Νι Προβατάρης, μαίτρ ντὲ φόρξ, ἤγουν σιδηρουργός,
προωρισμένος μὴ φορά νὰ γίνη κι' Ὑπουργός.

Σουβάλας, ξενωδόχορ, λατρεύων τὴν πατρίδα,
ποῦ βερεσὲ δὲν δίνει οὔτε μισὴ μερίδα.

Σοφζανός, κεφαλαιοῦχος καὶ πρὸς τούτοις ἀδουκάτος,
μὲ καπέλο καστορένιο καὶ ὀλίγον ντιλικάτος.

Ἐπαμεινώνδας Τρέμης, διδάσκαλος μὲ γρόσα,
ποῦ ξέρει καὶ πικέτο καὶ τάχει τετρακόσα.

Φάγαλης, δικηγόρος, ἐτῶν τριάντα ἔξη,
ποῦ βλέπει τοὺς πελάτας στὴ χροὶ καὶ στὴ φέξι.

Φιλήμων Τιμολέων, ποῦ τὸν Αἰῶνα γράφει...
δὲν θὰ τοῦ φύγη ψῆφος ἀπ' ὅλο τὸ συναπτε.

Ἀνδρέας Ψόλλας, βουλευτὴς μὲ ἀνιστῆ καρδιά,
ἀλλ' ὅχι δ' ἀποτυχὼν γιὰ τὴν γνωστὴ παιδιά.

Γάμα Βουγιοῦκας, ἀμαζῆς ἀπ' τὸν παλιὸ καιρό,
ποῦ πῆγε καὶ σ' τοῦ Παλατιοῦ ἀκτὴν τὸ χορό.

Ἀγγελος Καμπᾶς, μεγάλος κτηματίας Ἀθηνῶν,
ζῶν μακράν τῆς τῆς τύρβης καὶ μακράν τῶν ἡδονῶν.

Καμπάς Ἀλέκος, νέος χρυσῆς εἰς ὅλα μείρας,
διευθυντὴς σπουδαῖος ἐκείνης τῆς Ἀγκύρας,
Ταμίας τοῦ Συλλόγου τῶν πρὶν Εἰσαγγελέων,
ποῦ τ' ἔτιναξε τὰ κῶλα καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον,
δεσπότης δὲ τῆς Κάντζας, τῆς τόσον ποθητῆς,
καὶ ἔταν τοῦ καπνίσου καὶ ἴλιγο ποιητῆς.

Σπυρίδων Σπάθης, χειρουργὸς καὶ μουσικὸς ἐπίσης,
ἐνόνων δύο ἐν αὐτῷ ἀντικειμένους φύσεις.

Δέλια Δραγοῦμης, ἀδελφὸς τοῦ προσφιλοῦς Μανώλη,
πρόφην Ταμίας Τραπεζῶν, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι.

Καστρομένος, δικηγόρος καὶ τοῦ Σλήμαν δ' κουνειάδος,
ρητορεύων εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις τῆς Ἑλλάδος.

Κούμαρης, τῶν φουκαράδων ἱατρὸς ἐπιφανής,
καὶ τῶν Παναγιωταρέων τῶν μεγάλων συγγενής.

Ἰωάννης Λογοθέτης, ἀγαθὸς Γαλαξειδιώτης,
ἱατρὸς διὰ τὰ μάτια καὶ γενναῖος πατριώτης.

Δέλια Χατζηδημητρίου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα,
τοῦ προξένου τῆς Δανίας, Ἀθηναῖος τὴν πατρίδα.

Μι Χατζηϊωάννου, σπουδαῖος ἀδουκάτος,
γενόμενος ἱππότης τοῦ ἀργυροῦ ἐσχάτως,
πλὴν τὸ παράσημόν του ποσὺς μὴ ἐκτιμῶν,
τὸ γύρισε, ὡς λέγουν, ὀπίσω μὲ θυμόν.

Γέρορας, κτηματίας, ἐκ γενεᾶς μεγάλης,
ποῦ ξέρει καὶ κιθάρα νὰ παίξῃ σὺν τοῖς ἄλλοις.

Ὁ γνωστὸς Κωνσταντίνος μὲ πολλὰ σωστὰ μολαῖ,
κτῆτωρ τῶν Καταστημάτων τοῦ ποτὲ Κορομηλαῖ.

Κώστας Ξένος, δικηγόρος κ' ἐκ τῶν πρώτων ποιητῆς,
ποῦ καὶ δήμαρχος τοῦ πρέπει νὰ γενῇ καὶ βουλευτῆς.

Δημήτριος Καμπούρογλου, καὶ ποῖος δὲν τὸν ἀγαπᾷ; . .
καὶ μουσικὸς καὶ ποιητῆς καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.

Εὐμανοῦλ Βαρδίδης, γενναῖος συμπολίτης,
κ' εἰς παρελθόντα ἔτη ὀπλαρχηγὸς τῆς Κρήτης.

Γρηγόριος Ἀνδρέας, γνωστότατος χασάπης,
θερμῆς ἀπολαμβάνων παρὰ πολλῶν ἀγάπης.

Ἀγγελόπουλος ὁ Ἀλφά, ἱατρὸς μὲ τόσα φῶτα,
μὲ ψηλὸ καπέλο πάντα καὶ μὲ μαύρη ρεδιγκότα.

Μαλαρόπουλος, Ἀθηναῖος μὲ πολύπειρο μολαῖ,
χρόνων δὲ τριάντα δύο καὶ παιδί πολὺ καλὸ.

Γλυκοφρύδης, δικηγόρος, ἐν Ἀθήναις γεννηθεὶς,
ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἡλία, ποῦ τὸν ξέρει ὁ καθείς.

Πετούσης, φαρμακοποιὸς, γνωστὸς τῇ πρωτευούσῃ,
καὶ ἀδελφὸς κασίγνητος τοῦ βουλευτοῦ Πετούση.

Γάμα Στεργίου Μίρας, σκυλὶ γιὰ τὴ δουλειά,
μ' ὀλόμαυρο μουστάκι κ' ὀλόμαυρα μαλλιά.

Βουρνάζος, ὁ πολὺξερὸς ἴσθιν Τραπεζιτικῇν,
κ' ἐπίτροπος ἴσθιν Ἐκκλησιαίς κατὰ Κυριακῇν.

Ὁ Ζαχαρίας, ἔμπορος μὲ χίλια δυὸ λιμπρέτα,
καὶ Σύμβουλος ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ βγήκαν τὰ κουράτια.

Σταυρόπουλος, τῆς Θέμιδος καὶ οὗτος θιασώτης,
Πελοποννήσιος ἀνὴρ καὶ μαλαγάννα πρώτης.

Κωνσταντῖνος Κασσαβέτης, ἐκ τῶν πρώτων μας Συμβούλων,
καὶ γιαντὶς ἐξακουσμένος τῶν δδόντων καὶ τῶν ὀδῶν.

Κεραμῆς, ζαχαροπλάστης, μὰ διὰ πολλὰς αἰτίας
ἄφησε τοὺς κουραμπιέδες κ' εἶναι τώρα κτηματίας.

Δέδες ὁ ἀρχιτέκτων, φιλόκαλος καὶ εἰρων,
ἐκτιμητὴς σπουδαῖος, καὶ δὴ τῶν ποδογύρων.

Γκλέζης ἢ Καλομοιρίτσας, ἐργολάβος καὶ ξυλᾶς,
σὰν καὶ τοῦτον πατριώτας ἔχει ἴλιγους ἢ Ἑλλᾶς.

Ζαχαρίτσας, δικηγόρος, μὲ κεφάλι πρακτικὸ,
εἰδικὸς γιὰ Δημαρχίαις καὶ γιὰ κάθε θηλυκὸ.

Συνέσιος, ὥρολογᾶς, ποῦ ἂν πετύχῃ τώρα,
θὰ διορθώῃ ὥρεᾶν τοῦ καθενὸς τὴν ὥρα.

Σουμαρίπας ὁ προγὰστωρ κ' ἀρχιτέκτων εὐμαθής,
εἰς τὰ τοῦ ἀρουσάτου πρὸ καιροῦ ἀσχοληθεῖς.

Γεώργιος Σταυριανός, ἐν τυπογράφοις πρώτος,
κ' ὡς καθολάβης θυμαστὸς ὑμνούμενος εἰκότως.
Ἄλλ' ἂν ἡ νόσος τοῦ αὐτῆ ἀκόμη προχωρήσῃ
ἱππότης Δὸν-Μαγκήσιος κ' αὐτὸς θὰ καταντήσῃ.

Ἄγγελος Καρακατσάνης, ἐπιστάτης φυλακῶν,
ρίψας τὸ ἀξίωμα τοῦ χάριν τῶν Δημοτικῶν.

Μιχαλάς ὁ Μανιάτης, ἕνα εἶδος παλαιστής,
πρὸ καιροῦ κλητὴρ καὶ τώρα τραπεζίτης τοκιστής.

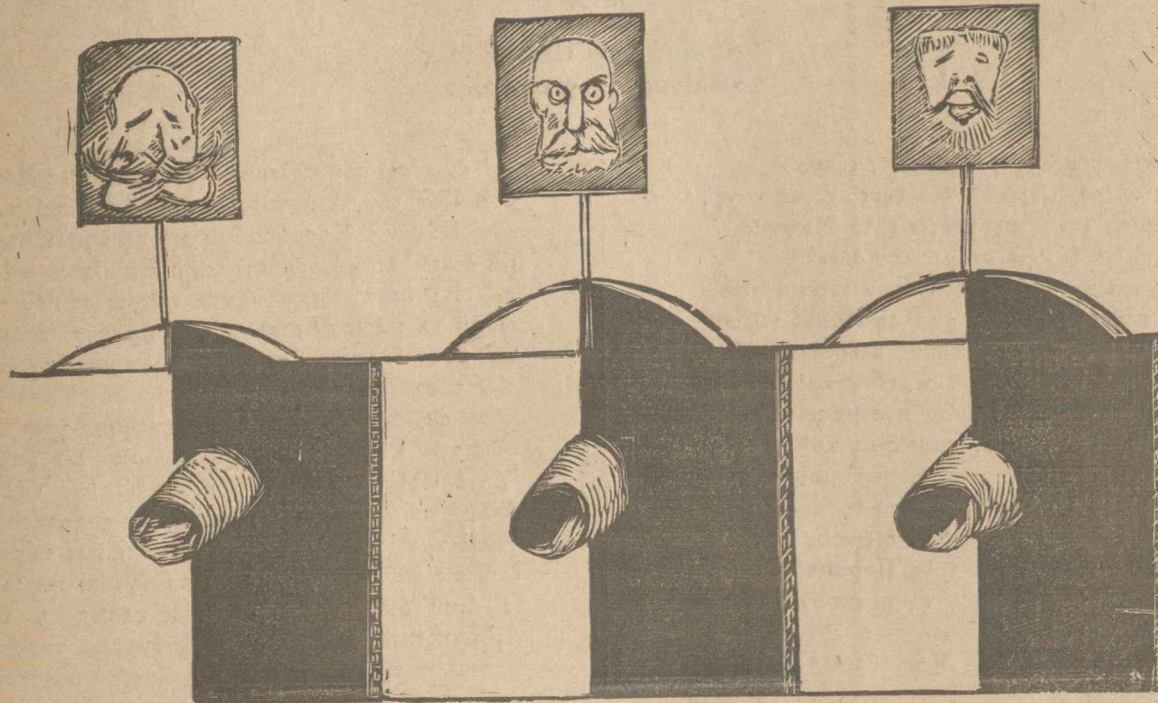
Καλλιφρονᾶς ὁ Λάμπρος, ἐδῶ ἰδὼν τὸ φῶς,
καὶ τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου ἀδελφός.

Δέλια Σηλυβριώτης, τὸν ξέρετε, τὸν ξέρω,
κ' ἀρχίζω ἀπὸ τώρα τὸν Δῆμον νὰ συγκαίρω.

Ἰωάννης Καρδαμάτης, ποιητῆς κ' αὐτὸς ποίει,
γεννηθεὶς ἴσθιν συνοικίαν τοῦ γνωστοῦ Μαλακατῆ.

Γεώργιος ὁ Μπέικος ἢ Βέικος ἀκόμα,
ἢ ὅπως εὐκολώτερον σὰς ἔρχεται ἴσθιν στόμα.

Δουροῦτης, νέος χρήσιμος, καλῆς οἰκογενείας,
καὶ πτυχιούχος τῆς Σχολῆς τῆς Βιομηχανίας.

Ἡ κάλπαις ἢ Δημαρχικοῖς
μὲ τρεῖς φιγούρας κλασικαῖς.

Νικόλαος Δεικτάκης, ἀνὴρ ἀγαπητός,
καὶ ἴσθιν Ἀγία Εἰρήνην ἐπίτροπος κ' αὐτός.

Πέτρος Κωστής, μὲ γένεια ὀλίγον τι ψαρά,
ἐξακουστὸς λεβέντης καὶ τοῦτος μὴ φορά.

Δέλια Σουτῆς, ντυλικάτος καὶ χρηστότατος πολίτης,
τῆς Γλυκοφρύδης ἐκείνης ὁ γνωστὸς ἰδιοκτήτης.

Λάμπρος Μιχαήλ, Γραμματεὺς τοῦ Παρνασσοῦ πρὸ χρόνων,
ἴσθιν πῶς κάθε μαχαλᾶ μὲ τῆς φωναῖς σηκώνων,
τρέχων παντοῦ καὶ πάντοτε καθ' ὅλον τὸν καιρὸν,
μὴ λείπων ἀπὸ τίποτε καὶ πανταχοῦ παρών.
Πλὴν μ' ὅλα τὰ τρεχάματα καὶ μὲ τὰ σοῦρτα φέρτα
εἰς ἐπισκέψεις δημοτῶν, σχολεία καὶ κοντσέρτα,

καθόλου δὲν ἀδυνατεῖ τοῦ Μίχου ἢ κοιλιᾶ
καὶ γίνεται παχύτερος μὲ τὴν πολλὴν δουλειά.

Ἀπελίδης ὁ Θεοδώρου, μὲ πογγὶ πολὺ βαρὺ,
καὶ σπεισιέρης ἐξακουσμένος εἰς τὴν βρῆσιν τοῦ Ψωρῆ.

Παραγώτης Σίγμος Λέκας, γιὰς τοῦ Σωτηρίου Λέκα . . .
μὰ ἐδῶ μὲν λέτε ὅλοι «τὸ παράκαμπος καὶ στέκα».
Ἐλ λοιπὸν κ' ἐγὼ ἴσθιν Λέκα τέλος πάντων σταματῶ,
κ' ἐν παρελθόντι καμπεύσας τὴν συγγνώμην τῶν ζητῶ.
Εἰς τὸ προσεχές μου φύλλον θὰ τοὺς ἔχω δίχως ἄλλο,
κ' ὅ, τι πρέπει καὶ δὲν πρέπει ἴσθιν καμπεύρα των θὰ ψάλλω.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ο κόσμος παρεφρόνησε, ο κόσμος εξεμάνη,
ο κόσμος πλέον, Περικλή, δέν ξέρει τί νά κάνη.
Μιά δυναμίτις έπεσε προχθές εις τὰ Χαυτεία,
άλλά γιατί δέν ξέρομε άκόμη τήν αίτία.
Εις ένα χαρτοπαίγνιο, που κέδουν τέρτσο τίρο,
τήν ώρα που έστρώθηκαν οι τζογαδόροι γύρω,
εις τὰ καλά καθούμενα ήκούσθη ένας κρότος
και τὰ χαρτιά του άφησε ο τέρτσος και ο σότος,
κι' άμέσως έσυγχύσθησαν τὰ πνεύματα κι' αϊ γλώσσαι
και φεύγετε νά φεύγωμε, πατείς με και πατώ σε.
Κι' έγω εκεί που εκλείνα τάριστερό μου μάτι
δέν ξέρω πως έτρώμαξα κι' άφίνω τὸ κρεβάτι,
κι' ένόμισα πως ο Τσιγγρός με οίωνούς αίσιους
θά έφθασε διάνυχτες από τους Παρισίους
και άρχισαν προς χάριν του νά πέφτουν μπαταρίαις...

Π.—Μίλα καλά, βρέ Φασουλή...

Φ.—Καινούριας φασουλίας.
'Εδῶ τὰ δυστυχήματα έμαζευθήκαν όλα,
και μόλις έπαυσε προχθές νά κόβ' ή καρμανιόλα,
ή δυναμίτις άπειλει ήμέρα μεσημέρι
'στούς τζογαδόρους πρό παντός καταστροφήν νά φέρη.
'Ο κόσμος παρεφρόνησε, ο κόσμος εξεμάνη,
ο κόσμος πλέον, Περικλή, δέν ξέρει τί νά κάνη,
κινούνται τὰ θεμέλια τής γής αútης τής δούλης
και βάζει δυναμίτιδα του 'Αρδην ο Δρακούλης,
και πρόσεχε εις τὰ χαρτιά μὴν πᾶς νά βάλῃς πόντο,
μήπως άκούσης έξαφνα κανένα νέο βρόντο,
μὴ βάλουν δυναμίτιδα 'στὰ δύο σου ρουθεύια
και γίνῃς στήλη άλατος και τὰ εύρης μπατούνια
και σὲ ιδῶ 'ψηλά 'ψηλά με άλλους μασκαράδες.
με πίκαις, κούπαις και καρά, καθβάλους και Ρηγάδες.
'Εν τούτοις γιὰ τής έκλογαίς σου λέγω έν συντόμῳ
πως άρχισαν νά πέρνουνε κατήφορο και δρόμο,
και συγκροτούνται πόλεμοι παντοῦ εκ τοῦ συστάδην
και άρκετοί άντάμῃδες κατέρχονται 'στὸν 'Αξιν,
κι' εις πτώματα κομματαρχῶν πετᾶ κοράκων σμήνος...
Π.—'Αλήθεια, βρέ, τί γίνεται και τοῦ Πατσού ή δίκη;
Φ.—Είναι τής Κούρας τής γνωστῆς συνέχεια και τέλος.
Π.—'Όσο λοιπόν μπαγλάρωμα εις έκαστόν σου μέλος.

κι' έν μέσῳ τοῦ πολεμικοῦ αναθρασμοῦ και σάλλου
δ Κάζας τὸν 'Ανάργυρον κυτπᾶ δια ροπάλου,
τὸν Κάζαν ο Κοσμόπουλος κυτπᾶ επικινδύνως,
μὰ δίνει 'στὸν Κοσμόπουλον μὴ σιλετιά κι' εκείνος
κι' ιδὸν πέντ' έξη πτώματα εμπρός σου έν τῷ ᾄμα
ώσαν νά παριστάνεται τὸ τοῦ 'Αμλέτου δράμα,
και ὅσον ελέπεις, Περικλή, τήν αίματοχυσίαν,
τήν τόσην αὐταπάρνησιν και τήν αὐτοθυσίαν,
τόσο φωνάζεις πὴδ πολὺ με σηκωμένο χέρι
πὼς τῶν Ρωμῶν ο τράχηλος ζυγὸν δέν υποφέρει.
'Αν έρωτᾷς δέ, Περικλή, ποῖον θέλω νά ψηφίσω
άκόμη συλλογίζομαι γιὰ ποῖον ν' αποφασίσω,
γιατί κανείς δέν μουκαμε ρουσφετί έως τώρα,
ένῳ εις άλλους ρουσφετιῶν παρέχεται πληθώρα.
'Ενόμις' από τὸν Τσιγγρό πως κάτι τι θά βγάλω
κι' έσκόπευα, βρέ Περικλή, παιάνας νά τοῦ ψάλλω
και μέσα εις τήν κάλην του νά ρίξω μονοκούκι,
μὰ τίποτα δέν μουπαίει και τοῦτο τὸ κουλούκι.
Κι' αν βλέπῃς τώρα νά κολλοῦν σὲ τοίχους και μπαλκόνια
πως τοῦτος από τοῦ λαοῦ έδωγῃς τὰ πλεμμόνια,
έκεινος εκ τῶν σπλάγχχνων του κι' αὐτὸς εκ τῶν έντέρων,
αὐτὰ δέν έχουν δι' έμὲ πωςως ένδιαφέρον,
και οὔτε συλλογίζομαι ποτέ μου νά 'ρωτήσω
αν 'βγήκε τοῦτος από 'μπρός κι' ο άλλος από 'πίσω,
και αν δέν δώσουν, Περικλή, ρουσφετί και σ' έμένα,
θά έχω ταύτην τήν άρχήν «ή δλους ή κανένα.»

Π.—'Αλλά νά μάθῃς, Φασουλή, ποτέ δέν έχεις πόθον
ποιον τὸ τέκνον τοῦ λαοῦ τὸ γνήσιον και νόθον;
Φ.—Τὸ τέκνον πρέπει, Περικλή, νά τρέφῃ τὸν πατέρα
με πράγματα ψηλαφητά και ὄχι με άέρα,
πατὴρ δὲ εἶναι ο λαός, κι' εις τοῦ λαοῦ τὸ στρώμα
και σὺ άνήκεις, Περικλή, κι' έγὼ αὐτὸς άκόμα.
Κι' αν εἶναι τέκνα τοῦ λαοῦ ο τάδες και ο δεινάς,
Σούτσος, Τσιγγρός, Καλλιφρονάς, Σκυλίτσος και Ρετοί,
οφείλουν 'στὸν πατέρα των νά δώσουν χαρτζηλάκι...
Π.—'Αλήθεια, βρέ, τί γίνεται και τοῦ Πατσού ή δίκη;
Φ.—Είναι τής Κούρας τής γνωστῆς συνέχεια και τέλος.
Π.—'Όσο λοιπόν μπαγλάρωμα εις έκαστόν σου μέλος.

Τοῦ 'Ρωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' από τοῦδε συνορεύει
με τής βρώμης τῶν Χαυτείων — μ' ένα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν 'Εἰς Φρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων,
με μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες άλλους τόσους
μ' οδρητήρια σαντούρια — και μὴ μάνδρα με γαιδορία.